29/05/2024

Патријарх Порфирије: Немојмо дозволити да се на било који начин за нешто што је пролазно и јефтино откидамо, одвајамо и отуђујемо од себе.

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 29. маја 2024. године, на празник Светих мученика сурдуличких, у Дубокој долини, месту страдања житеља Сурдулице у Првом светском рату

Драги владико, госпођо председнице Општине, браћо и сестре, независно од тога ко је на којој позицији и ко одакле долази, нека Бог да да молитвама Светих мученика сурдуличких, бар због тога што долазимо свако из свог места и са своје стране, увек будемо једно, једно у вери, једно у Христу, једно у врлини, једно у добру, једно у оном што је минимум доживљаја јединства нашег народа. Бог је богат у љубави и по љубави и богатство својих дарова излива на људе. Сваком даје по његовој мери, сваком даје нешто што је заједничко и опште, али сваком даје и оно што је посебно како би оно што је заједничко могло да се повезује у једно, афирмише и изграђује.

Свети мученици сурдулички својим молитвама нас заступају пред Господом да се никоме не деси оно што се њима десило, да се никада нашем народу ни од кога не деси оно што се њима десило, али исто тако и да се од нас не деси ником другом оно што се њима десило. Ако имамо тај параметар и смерницу ми препознајемо Јеванђеље Христово, препознајемо себе као људе Божје, као народ Божји. Такви смо били, тако смо рођени, тако живимо данас, а и живећемо, јер знамо да је наше име Свети Сава и њиме смо обележени. Исто тако, општа повезница, односно презиме свих нас, јесте православни Срби. Да Бог да то увек будемо, да у томе будемо једно, а бићемо ако остајемо православни не само на уснама и на речима, него уколико се трудимо да нам Јеванђеље буде живот, уколико се трудимо да разумемо шта значи када Бог каже: Љуби ближњег свог као самог себе.

Ми смо једни другима ближњи. Не можемо волети било кога другог који је од нас удаљен миљама километара а међусобно презирати једни друге, међусобно се мрзети, међусобно се делити. Нека наше различитости не буду поводи за поделе, нека не буду поводи за раздоре, него да буду разлог и полазна тачка за даривање умноженог свог дара своме ближњем, а то је сваки припадник нашег народа. Једном речју, ближњи смо себи унутар народа свог, од породице па надаље. Идући од породице преко народа свако други нам може постати ближњи.

Немојмо да мржњом будемо искључиви једни према другима, чак и када се међусобно не слажемо и када се споримо. Најбољи пример, браћо и сестре, јесте Сабор наше Цркве. Колико епископа, понекад толико и мишљења, али на крају сваког разговора, који можда подразумева и понекад високим тоном изречену реч, сви заједно служимо свету Литургију, а то значи да смо се чврсто ухватили скута Христових и да се чврсто држимо за Његове руке, а Он нас као магнет све сабира и сакупља у једно тело. Што важи за епископе који стоје на челу, дароване Богом и одлуком Сабора њему додељене Цркве, што

важи за нас као Сабор који је један и јединствен Сабор Цркве то важи и за један православни народ, за једну Православну Цркву, у нашем случају, међу нама православнима, Српску Православну Цркву. Праштајмо једни другима, тражимо опроштај једни од других и немојмо дозволити да се на било који начин за нешто што је пролазно и јефтино откидамо, одвајамо и отуђујемо од себе.

Нека Свети мученици сурдулички нама буду подсетник и пример, али и заступници наши пред Богом заједно са свима светима из нашег рода, од Светог Саве до наших дана, преко владике Николаја и аве Јустина, али и свих светих из Цркве Божје. Живели и срећан празник.

spc.rs